

www.dalekovod.hr, Ulica Marijana Čavića 4, Zagreb
(MBS) 080010093, (EUID) HRSR.080010093, (OIB) 47911242222
Zagreb, 30. srpanj 2021.

OBJAVA OSTALIH INFORMACIJA

HRVATSKA AGENCIJA ZA NADZOR
FINANCIJSKIH USLUGA
Zagreb, Franje Račkog 6

ZAGREBAČKA BURZA d.d.
Zagreb, Ivana Lučića 2a

OTS HINA

Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu

Sukladno članku 339. Zakona o tržištu kapitala te članku 108. Pravila Zagrebačke burze, Dalekovod d.d. ovim putem objavljuje da je dana 12. srpnja 2021. godine na stranicama Ministarstva pravosuđa objavljena nepravomoćna Presuda od 12. srpnja 2021. godine u pravnoj stvari tužitelja Dalekovod d.d. protiv tuženika Podravska banka d.d.

DALEKOVOD D.D.

Tel: +385 1 2459 708; +385 1 24 11 111

e-mail: glasnogovornik@dalekovod.hr

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Jeleni Antonić Šego, u pravnoj stvari tužitelja DALEKOVOD d.d., Zagreb, Ulica M. Čavića 4, OIB: 47911242222, zastupan po punomoćnici Ani Valjak, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Madirazza & Partneri, Zagreb, Masarykova 21 i punomoćniku Dražanu Crnkoviću, odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Dražan Crnković & Alen Pešušić iz Zagreba, Vlaška 77, protiv tuženika PODRAVSKA BANKA d.d., Koprivnica, Opatička 3, OIB: 97326283154, zastupan po punomoćniku Željku Damjancu, odvjetniku u Požegi, Sv. Florijana 9, radi radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 31. svibnja 2021. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave 12. srpnja 2021.

presudio je

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha u ovršnom postupku koja se vodila pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Ovrpl- 13071/12 između Podravske banke d.d., Opatička 3, Koprivnica, OIB 97326283154 kao ovrhovoditelja i Dalekovoda d.d., Ulica M. Čavića 4, Zagreb, OIB 47911242222 kao ovršenika.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 53.992.998,82 kn sa zateznim kamatama tekućim od 18. ožujka 2016. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 506.250,00 kn, te zatezne kamate koje na iznos od:

- 5.000,00 kn teku od 24. travnja 2014. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 1. svibnja 2014. do isplate,

- 50.000,00 kn teku od 20. ožujka 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 21. ožujka 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 4. travnja 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 29. svibnja 2015. do isplate,
- 150.000,00 kn teku od 5. travnja 2016. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 6.250,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 18. ožujka 2016. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te za stopu zakonske zatezne kamate preko dosuđene od tri posto pod točkom II. i III. izreke presude.

r i j e š i o j e :

I. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva u ovoj pravnoj stvari isticanjem uz postojeći tužbeni zahtjev i zahtjeva za isplatu iznosa 53.999.248,82 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 18. ožujka 2016. do isplate, te isplatu iznosa od 506.250,00 kn, te zakonskih zateznih kamata koje na iznos od:

- 5.000,00 kn teku od 24. travnja 2014. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 1. svibnja 2014. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 20. ožujka 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 21. ožujka 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 4. travnja 2015. do isplate,
- 50.000,00 kn teku od 29. svibnja 2015. do isplate,
- 150.000,00 kn teku od 5. travnja 2016. do isplate.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 397.525,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 12. srpnja 2021. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelj za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 625,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 11. ožujka 2016. podnio tužbu radi proglašenja ovrhe koja se vodi pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Ovrpl-13071/12 na prijedlog tuženika kao ovrhovoditelja protiv tužitelja kao ovršenika na tražbinama tužitelja prema svojim dužnicima kao predmetu ovrhe, nedopuštenom. U tužbi u bitnom navodi kako je sud 16. studenog 2012. donio rješenje o ovrsi, protiv

kojeg je ovršenik, ovdje tužitelj, pravovremeno, dana 28. studenog 2012. podnio žalbu. Sud je potom donio rješenje 6. ožujka 2015. kojim upućuje ovršenika, ovdje tužitelja, da pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, budući da je žalba izjavljena iz žalbenih razloga iz čl. 50. st. 1. t. 9. i 10. Ovršnog zakona. Protiv navedenog rješenja o upućivanju u parnicu od 6. ožujka 2015. godine tužitelj je pravovremeno podnio žalbu, koja je odbijena rješenjem Županijskog suda u Zagrebu pod brojem GŽ Ovr-2539/15-3, koje je tužitelju dostavljeno 4. ožujka 2016. Nadalje, ovršenik je u predmetnom ovršnom postupku dana 24. ožujka 2015. podnio dopunu žalbe protiv rješenja o ovrsi nakon proteka roka, sukladno čl. 53. Ovršnog zakona, u kojoj je istaknuo razloge iz članka 50. st. 1. t. 7. i točaka 9. do 10. Ovršnog zakona, koje iz opravdanih razloga ovršenik nije mogao istaknuti u roku za žalbu protiv tog rješenja, jer su navedeni razlozi nastali naknadno te je sud potom 14. svibnja 2015. donio rješenje kojim upućuje ovršenika, ovdje tužitelja, da pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, budući da rješenje o dopuni žalbe ovršenika ovisi o utvrđenju sporne činjenice. Tužitelj navodi kako je i protiv tog drugog rješenja o upućivanju u parnicu od 14. svibnja 2015. pravovremeno podnio žalbu, koja je odbijena rješenjem Županijskog suda u Zagrebu pod brojem GŽ Ovr-2539/15-5, koje je tužitelju dostavljeno 4. ožujka 2016. zajedno s prvim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu. S obzirom da su oba prvostupanjska rješenja o upućivanju u parnicu istovremeno postala pravomoćna, tužitelj podnosi ovu tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenomu u odnosu na ovršni postupak, a radi razloga istaknutih u žalbi od 28.1 studenog 2012. i u dopuni žalbe od 24. ožujka 2015.

2. Tužitelj prvenstveno ističe kako u odnosu na rješenje o ovrsi od 16. studenog 2012., kao i u odnosu na daljnji tijek ovršnog postupka i sve kasnije provedene radnje, postoje žalbeni razlozi iz čl. 50. st. 1. t. 7. OZ, čl. 50. st. 1. t. 9. OZ i čl. 50. st. 1. t. 10. Oz. Ističe kako navedeni žalbeni razlozi postoje zbog sljedećih činjenica, koje su nastale nakon pokretanja Ovršnog postupka i donošenja rješenja o ovrsi:

1. nad tužiteljem je otvoren postupak predstečajne nagodbe dana 20.12.2012. godine, manje od 60 dana nakon pokretanja Ovršnog postupka

2. zbog otvaranja postupka predstečajne nagodbe, Ovršni postupak je prekinut temeljem čl. 79 st. 1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (NN br. 108/12, 144/12, u nastavku ZFPPN) rješenjem prvostupanjskog suda od 17.01.2013. godine;

3. tuženik nije razlučni vjerovnik koji je pravo odvojenog namirenja na predmetu ovrhe stekao 60 ili više dana prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tužiteljem (jer u tom slučaju Ovršni postupak ne bi uopće bio prekinut sukladno čl. 70. st. 3. ZFPPN);

4. tuženik je propustio prijaviti tražbinu temeljem zadužnica u postupku predstečajne nagodbe nad tužiteljem, pa mu navedena tražbina nije niti utvrđena niti osporena,

5. nad tužiteljem je 29.01.2014. sklopljena predstečajna nagodba, a rješenje Trgovačkog suda o odobrenju iste je postalo pravomoćno dana 14.02.2014. godine. Navodi kako je zbog postojanja navedenih razloga ovršni postupak trebao biti obustavljen od strane prvostupanjskog suda po službenoj dužnosti temeljem čl. (72. st. 1. i 2. Ovršnog zakona (NN br. 112/2012), odnosno da u ovom postupku ovrha treba biti proglašena nedopuštenom, te da stoga postoje valjani razlozi za proglašenje ovrhe nedopuštenom zato što u Ovršnom postupku tuženik nije ovlašten tražiti ovrhu protiv ovršenika, ovdje tužitelja (nakon sklopljene predstečajne nagodbe)

zbog tražbine na temelju Ovršne isprave (zadužnice sastavljene prije počeka postupak predstečajne nagodbe) koja nije bila ni prijavljena, ni utvrđena niti osporena u postupku predstečajne nagodbe nad ovršnikom.

3. Tužitelj ističe kako je odredbom čl. 70. st. 2 ZFPPN propisano kako će se parnični, ovršni, upravni i postupci osiguranja nastaviti na prijedlog vjerovnika, i to nakon pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajne nagodbe u odnosu na tražbine ili dio tražbina koje su u postupku predstečajne nagodbe osporene ili nakon izvršenosti rješenja o obustavi postupka predstečajne nagodbe te da se stoga nastavak prekinutog postupka mogao odnositi samo na tražbine ili dio tražbina ovrhovoditelja koje su u postupku predstečajne nagodbe osporene. Nadalje navodi kako se tražbina ovrhovoditelja temelji na zadužnicama izdanim (sastavljenim) 2010. i 2011. godine koje su ovršne isprave, ali se njima ne zasniva založno pravo na imovini dužnika, ovdje tužitelja. Dakle, samom činjenicom da je tuženik bio imatelj zadužnica i vjerovnik, nije postojalo založno pravo na predmetima ovrhe (tražbine i poslovni udjeli) 60 dana prije dana otvaranja postupka predstečajne nagodbe. U ovrsi na poslovnim udjelima, tuženik tek pljenidbom stječe založno pravo na poslovnom udjelu. Pljenidba je provedena danom dostave rješenja o ovrsi društvu koje vodi knjigu poslovnih udjela (čl. 231. st. 1. OZ). Također je nesporno da je rješenje o ovrsi moglo biti dostavljeno društvima koja vode knjige poslovnih udjela tek nakon njegovog donošenja 16.11.2012. godine, dakle definitivno manje od 34 dana prije dana otvaranja predstečajne nagodbe nad tuženikom. Iz navedenih razloga, tuženik u odnosu na predmete ovrhe (tražbine i poslovne udjele) nije imao položaj vjerovnika koji je svoje razlučno (založno) pravo stekao 60 ili više dana prije otvaranja postupka, jer inače Ovršni postupak ne bi bio prekinut, već bi se nesmetano provodio sukladno čl. 70. st. 3. ZFPPN. Tužitelj ističe kako je tuženik svoju tražbinu nastalu do trenutka otvaranja postupka predstečajne nagodbe bio dužan prijaviti u postupku predstečajne nagodbe. S obzirom da isto nije učinio, pa mu tražbina nije utvrđena niti osporena, tuženik gubi pravo radi namirenja navedene tražbine voditi i pokretati ovršne postupke sukladno čl. 80. st. 4. ZFPPN.

4. Podneskom od 24. studenog 2020. tužitelj je u smislu odredbe čl. 56. Ovršnog zakona preinačio tužbeni zahtjev te potražuje uz proglašenje ovrhe nedopuštenom i povrat stečenog bez osnove i naknadu troškova ovrhe odnosno troškova pojedinih ovršnih radnji koje je tužitelj kao ovršenik imao tijekom postupka ovrhe kao naknadu štete.

5. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako je tužitelj je bio dužan već u redovnoj žalbi izložiti okolnosti i činjenice koje predstavljaju opugnacijski razlog iz čl. 50. st. 1.t.7. OZ, a koje predstavljaju opozicijske razloge iz čl. 50. st. 1.t.9. it.10. OZ. Na identičan način bio je dužan izložiti ove okolnosti i činjenice i u tzv. izvanrednoj žalbi. Ističe kako u svojim žalbama povodom kojih je upućen u parnicu tužitelj ne dovodi u pitanje niti osporava aktivnu legitimaciju ovrhovoditelju na način da bi iznio okolnosti zbog kojih ovrhovoditelj nije ovlašten zahtijevati određivanje ovrhe na temelju ovršnih isprava, "opugnacijski" razlog predviđen čl. 50.st. 1.t. 7. OZ-a te u žalbama ni na koji način ne iznosi u čemu se sastoji „opozicijski razlog“ koji bi inače činile okolnosti i činjenice iz kojih bi bilo vidljivo da je tražbina tuženika prema njemu prestala u vrijeme kada podnosi redovnu žalbu i posebno u vrijeme kada podnosi izvanrednu žalbu, kako to predviđa čl. 50.st. 1.t.9. OZ., uz dodatni uvjet kada je u pitanju izvanredna žalba da te okolnosti nije mogao isticati u postupku iz kojeg je

proizašla ovršan isprava temeljem koje je određena ovrha. Ističe kako tužitelj u žalbama ne navodi niti jednu javnu ili privatnu ispravu ili pak odluku po kojoj bi ispunjenje tražbine tuženika koju je ostvarivao prema njemu u ovršnom postupku bilo odgođeno, zabranjeno, izmijenjeno ili pak na drugi način onemogućeno, čime bi bio ostvaren opozicijski razlog predviđen odredbom čl. 50.st.1.t. 10. OZ. Navodi kako uz pravomoćnost rješenja o upućivanju u parnicu da bi tužba bila dopuštena mora biti istovremeno ispunjen i drugi uvjet koji se sastoji u tome da je već u žalbama bilo nužno izložiti okolnosti i činjenice koje predstavljaju žalbeni razlog iz čl. 50.st. 1.t.7., 9., i 10. OZ.

6. Navodi kako sve činjenice navedene u tužbi ne predstavljaju koji od žalbenih razloga predviđenih čl. 50.st. 1.t.7., 9 ili 10. OZ., a zbog kojih je tužitelj upućen u parnicu, a uz ovo se ističe da nije točan navod da tuženik ne bi bio razlučni vjerenik i da bi propustio prijaviti svoju tražbinu te ističe kako je u postupku predstečajne nagodbe tuženik imao status razlučnog vjerovnika, koju činjenicu je u ovršnom postupku cijenio ovršni sud donoseći rješenje o nastavku postupka od 10. travnja 2014. a potvrđeno rješenjem Županijskog suda Zagreb, Gžovr-453 1/14, od 02.12.2016. pa stoga čak i da okolnost pokretanja predstečajne nagodbe predstavlja opozicijski razlog iz čl. 50. st. 1.t.9. OZ, opet je tužba neosnovna jer se posljedice predstečajnog postupka ne odnose na razlučne vjerovnike. Navodi da je stoga za ovaj postupak je potpuno irelevantno, inače pogrešno stajalište tužitelja, da je ovršni postupak trebalo obustaviti po okončanju postupka predstečajne nagodbe. No bez obzira na ovo tuženik ističe da je njegov status razlučnog vjerovnika utvrđen pravomoćnom odlukom u postupku predstečajne nagodbe kao i u ovršnom postupku -rješenje o nastavku postupka, koje utvrđenje veže i ovaj parnični sud. Zbog toga činjenica otvaranja predstečajnog postupka i njegovo okončanje na tuženika niti su imale niti mogu imati ikakvog utjecaja bilo u procesno pravnom ili materijalno pravnom smislu. Čak daje zbog toga ovršenik bio upućen u parnicu, o čemu naravno ovdje nije riječ, radilo bi se o presuđenoj stvari o kojoj parnični sud ne bi mogao uopće odlučivati. Naime u rješenju o nastavku postupka ovršni sud je na temelju odluka iz predstečajnog postupka, (tablice razlučnih vjerovnika, pisana izjava povjerenika predstečajnog postupka) utvrdio da je tuženik razlučni vjerovnik. Ističe kako je po rješenju o ovrsi prije nego li je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak u smislu čl. 176.st. 1. i2. OZ izvršena pljenidba ovršenikovih tražbina kojom je ovrhovoditelj stekao založno pravo na tim tražbinama prema čl.176.st.3. OZ ali da je osim pljenidbe izvršen i prijenos ovih tražbina na ovrhovoditelja u smislu čl. 184.st. 2. i. 189. OZ. i to u trenutku kada je rješenje o ovrsi u kojemu je određen i prijenos dostavljeno ovršenikovim dužnicima. Dakle od trenutka dostave rješenja o ovrsi ovršenikovim dužnicima, a to je prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, tražbine ovršenika koje je on do tada imao prema njima su postale tražbine ovrhovoditelja te da je stoga ovrha bila dovršena prije nego li je otvoren postupak predstečajne nagodbe pa i po toj osnovi nikakvi rokovi stjecanja založnog prava nemaju bilo kakve relevantne veza sa pravom ovrhovoditelja da svoju tražbinu namiruje u ovršnom postupku. Ističe kako nisu točni navodi da bi tuženik propustio prijaviti svoju tražbinu u postupku predstečajne nagode zbog čega ta tražbina nije niti utvrđena niti osporena jer je tuženik svoju tražbinu prije otvaranja predstečajnog postupka prijavio u postupak predstečajne nagodbe na način da je podnio obavijest o svojim razlučnim pravima temeljem koje obavijesti je i svrstan u tablicu razlučnih vjerovnika kako je vidljivo iz odluke o priznatim tražbinama sa razlučnim pravom namirenja donesena u postupku predstečajne nagodbe.

7. U daljnjem tijeku postupka tuženik se protivi preinaci tužbenog zahtjeva iz podneska od 24. studenog 2020. navodeći da je ovrha bila u potpunosti provedena i dovršena u vrijeme podnošenja tužbe, te je tužitelj je već tada morao postaviti tužbeni zahtjev na isplatu, a ne kako je to pogrešno učinjeno na utvrđenje nedopuštenosti ovrhe. S obzirom da nakon provedbe ovrhe otpada pravni interes za utvrđenje nedopuštenosti ovrhe sud više o takvom zahtjevu nema procesne mogućnosti odlučivanja. Naime, u tom slučaju sud o dopuštenosti ovrhe raspravlja samo kao o prethodnom pitanju o kojemu ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu. Imajući na umu kako tužitelj ovom preinakom nije zamijenio raniji tužbeni zahtjev novim, koju preinaku regulira čl. 56. OZ-a, već je uz postojeći postavio i novi tužbeni zahtjev, takva procesna dispozicija, u konkretnom slučaju, nije moguća niti prema odredbi čl. 191. st. 2. ZPP-a jer je dovršetak ovrhe nastupio prije podnošenja tužbe. U suprotnom, bilo da se radi o preinaci iz čl. 56. OZ-a ili pak onoj iz čl. 191. ZPP-a, novopostavljeni tužbeni zahtjev je nedopušten zbog propuštanja prekluzivnog roka od 15 dana, dok je prvotno postavljeni tužbeni zahtjev nedopušten od trenutka podnošenja tužbe zbog nedostatka pravnog interesa za utvrđenje nedopuštenosti ovrhe nakon njenog dovršetka. Zbog iznesenog tuženik se protivi preinaci ističući kako u ovoj fazi postupka više nema procesne mogućnosti pa ju je sud još u fazi pripremanja glavne rasprave trebao odbaciti prema čl. 282.st.1. u vezi sa čl. 187.st.2 ZPP.

8. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u presliku rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžovr-4531/14-3 od 2. prosinca 2014. (list 15, 75, 177-178 spisa), presliku rješenja FINA-e od 20. prosinca 2012. (list 17-18 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-5 od 16. studenog 2012. (list 19-22 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-28 od 17. siječnja 2013. (list 23, 174 spisa), presliku rješenja FINA-e s prilogom od 4. ožujka 2013. (list 24-25 spisa), presliku potvrde Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Stpn-365/13 od 24. veljače 2014. (list 26 spisa), presliku zapisnika sa ročišta radi sklapanja predstečajne nagodbe od 29 siječnja 2014. (list 27-36 spisa), presliku odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gr 1/2014-2 od 16. siječnja 2014. (list 48 i 61 spisa), presliku odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev x 1252/2011-2 od 3. srpnja 2013. (list 49 spisa), presliku popisa obveza prema vjerovnicima na kojima postoji izlučno, odnosno razlučno pravo (list 50 spisa), presliku obavijesti razlučnog vjerovnika o razlučnim pravima (list 51-55, 169-173 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-105 od 23. ožujka 2015. (list 70-71, 161-162 spisa), presliku rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr-2539/15-4 od 8. prosinca 2015. (list 72-73, 163-165 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-61 od 10. travnja 2014. (list 74, 175-176 spisa), presliku rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr-2539/15-6 od 8. prosinca 2015. (list 76-77, 179-180 spisa), presliku rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1241/16-2, Rev-1242/16-3, Rev-1243/16-3, Rev-1244/16-3 i Rev-1245/16-3 od 29. kolovoza 2017. (list 78-80, 181-186 spisa), presliku ovršnog prijedloga (list 81-84 spisa), presliku zapisnika Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2424/15-36 od 27. rujna 2018. (list 85-86 spisa), sudska praksa (list 87, 168, 187-206, 215-221 spisa), izvadak iz poslovnih knjiga Podravske banke d.d. od 10. rujna 2020. (list 104 spisa), presliku izjave o zapljeni računa

(zadužnica) (list 105 spisa), presliku potvrde o upisu – Hrvatski registar zadužnica (list 106 i 109 spisa), presliku zadužnice od 8. prosinca 2011. (list 107 spisa), presliku potvrde (solemnizacija) od 9. prosinca 2011. (list 108 i 115 spisa), presliku sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama (list 110-114, 118-123 spisa), presliku ugovora o garanciji (list 116-117 spisa), presliku ugovora o deviznom kreditu (list 124-128 spisa), presliku I dodatka ugovoro o deviznom kreditu (list 129 spisa), presliku II dodatka ugovoru o deviznom kreditu (list 130 spisa), presliku III dodatka ugovoru o deviznom kreditu (list 131-132 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-133 od 17. ožujka 2016. (list 160 spisa), presliku zaključka Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12-129 od 9. ožujka 2016. (list 167 spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12- od 17. ožujka 2016. (list 160 spisa) te izvršen uvid u ovršni spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12.

9. Na temelju odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP) ovaj sud je ocijenio tužbeni zahtjev djelomično osnovanim.

10. Predmet spora je proglašenje ovrhe nedopuštenom, povrat stečenog bez osnove i naknada štete.

11. Među strankama nije sporno da je Općinski građanski sud u Zagrebu u ovršnom predmetu koji se vodio pod poslovnim brojem Ovrpl 13071/12 uputio ovršenika, ovdje tužitelja, na pokretanje parnice rješenjem od 6. ožujka 2015. povodom žalbe ovršenika od 28. studenog 2012. te povodom „dopune žalbe“ rješenjem od 14. svibnja 2015.

12. Uvidom u predmet Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl 13071/12 utvrđeno je sljedeće:

- da je ovdje tuženik, kao ovrhovoditelj prijedlog za ovrhu podnio dana 8. studenog 2012. protiv tužitelja kao ovršenika na novčanim tražbinama ovršenika i poslovnim udjelima a na temelju ovršnih isprava i to zadužnica broj OV-3728/10 od 27. srpnja 2010. i zadužnice broj OV-21679/11 od 9. prosinca 2011. te je na temelju navedenog prijedloga doneseno rješenje o ovrsi dana 16. studenog 2012.,

- da je nad ovršenikom kao dužnikom rješenjem Financijske agencije 20. prosinca 2012. otvoren postupak predstečajne nagodbe,

- da je slijedom navedenog rješenjem od 17. siječnja 2013. utvrđen prekid ovršnog postupka zbog otvaranja postupka predstečajne nagodbe koji postupak je nastavljen rješenjem 10. travnja 2014. na koje je ovršenik podnio žalbu 30. travnja 2014., te je navedeno rješenje postalo pravomoćno dana 2. prosinca 2014. kada je donesena odluka Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžovr-4531/14 kojom je potvrđena prvostupanjska odluka o nastavku,

- da je rješenjem od 6. ožujka 2015. ovršenik upućen pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom te je na navedeno rješenje ovršenik podnio žalbu 19. ožujka 2015. koja je odbijena rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr-2539/15-3 od 8. prosinca 2015.,

- da je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž Ovr.2539/15-6 od 8. prosinca 2015. odbijena kao neosnovana žalba ovršenika od 28. studenog

2012. i dopuna žalbe od 24. ožujka 2015. izjavljena izvan žalbenih razloga iz čl. 50. st. 1. toč. 7., 9. i 10. Ovršnog zakona te je u tom dijelu potvrđeno prvostupanjsko rješenje o ovrsi od 16. studenog 2012.,

- da je doneseno rješenje o namirenju 23.ožujka 2015. kojim je određeno da se iz iznosa od 54.003.648,06 kn , zaplijenjenog po rješenju o ovrsi Ovrpl-13071/12 od 16. studenog 2012. namiruje potraživanje ovrhovoditelja i to u cijelosti s naslova kamata na trošak ovršnog postupka određen rješenjem o ovrsi u iznosu od 38.761,17 kn, u cijelosti s naslova troškova ovršnog postupka u iznosu od 148.750,00 kn, u cijelosti s naslova kamate na glavnice u iznosu od 13.916.814,81 kn te u cijelosti s naslova glavnice u iznosu od 39.894.922,84 kn, a na navedeno rješenje ovršenik je dana 3. travnja 2015. izjavio žalbu,

- Županijski sud u Zagrebu dana 8. prosinca 2015. donosi rješenje poslovnih broj GŽ Ovr-2539/15 kojim odbija žalbu ovršenika i potvrđuje rješenje o namirenju, osim u dijelu zahtjeva za namirenje troškova ovršnog postupka u iznosu od 6.250,00 kn (odluka dostavljena ovdje tužitelju 3. ožujka 2016., a ovdje tuženiku 4. ožujka 2016.),

- Općinski građanski sud u Zagrebu dana 17. ožujka 2016. donosi rješenje broj Ovrpl- 13071/12 kojim se utvrđuje da je ovrha određena rješenjem o ovrsi od 16. studenoga 2012. dovršena.

13. Uvidom u rješenje Nagodbenog vijeća Financijske agencije klasa UP-1/110/07/12-01/83, ur. Broj: 04-06-12-83-23 utvrđeno je da je nad dužnikom Dalekovod d.d. otvoren postupak predstečajne nagodbe.

14. Imajući u vidu da je ovršni postupak pokrenut 7. studenog 2012. a postupak predstečajne nagodbe je otvoren 20. prosinac 2012. u predmetnoj pravnoj stvari primjenjuje se Ovršni zakon iz 2012. ("Narodne novine", broj: 112/12 dalje: OZ) te Zakon o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi iz 2012. ("Narodne novine", broj: 108/12 dalje : ZFPPN).

15. Prema odredbi čl. 80. st. 4. ZFPPN-a ovršne isprave koje nisu bile prijavljene u postupku predstečajne nagodbe, a nastale su prije otvaranja postupka, za vrijeme trajanja predstečajne nagodbe gube u odnosu na dužnika pravnu snagu do proteka roka za izvršenje predstečajne nagodbe, a prema st. 5. istoga članka ovršne isprave izlučnih i razlučnih vjerovnika ne gube pravnu snagu glede namirenja na predmetu na kojem postoji razlučno, odnosno izlučno pravo.

16. Dakle prema navedenoj odredbi čl. 80.st. 4. ZFPPN-a tuženik je kao vjerovnik trebao prijaviti tražbine na temelju ovršnih isprava odnosno zadužnica u postupku predstečajne nagodbe a kako isti to nije učinio, a iste su nastale prije otvaranja postupka, u odnosu na dužnika (ovdje tužitelja) iste su izgubile pravnu snagu do proteka roka za izvršenje predstečajne nagodbe.

17. Tuženik je dostavio u spis obavijest razlučnog vjerovnika o razlučnim pravima koju je dostavio u postupku predstečajne nagodbe, te u toj obavijesti između ostalog spominje i predmetne zadužnice no navedeno postupanje se ne smatra prijavom u smislu odredbe čl. 80. st. 4. ZFPPN-a a upravo iz razloga jer tuženik nije niti bio razlučni vjerovnik.

18. Uvidom u javnu (službenu) objavu rješenja o utvrđenju tražbina Nagodbenog vijeća HR01 Financijske agencije od 4.3.2013. s popisom vjerovnika i iznosima njihovih utvrđenih i osporenih tražbina, kao i izvršenih prijetoja, pod klasom: UP-I/110/07/12-01/189, ur. broj 04-06-13-83-685 te u tablicu utvrđenih i osporenih tražbina koja prileži navedenom rješenju, pod rednim brojem 670, vidljivo je kako iznos prijavljene, utvrđene i osporene tražbine tuženika iznosi 0,00 kn, odnosno kako tuženik nije prijavio svoju tražbinu, stoga ista nije utvrđena niti osporena u navedenom postupku.

19. Naime čl. 70. st. 1. ZFPPN-a postupci ovrhe i osiguranja, koji su započeti prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, prekidaju se. Prema stavku 2. istoga članka za vrijeme trajanja postupka predstečajne nagodbe ne može se protiv dužnika dopustiti ovrha radi osiguranja, niti ovrha radi namirenja tražbina u pogledu kojih postoji ovršna isprava donesena do toga dana. Stavkom 3. propisano je da se prethodno navedene odredbe (stavak 1. i 2. ovoga članka) ne odnose se na izlučne i razlučne vjerovnike koji su pravo odvojenog namirenja stekli 60 dana prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe.

20. Upravo u smislu odredbe čl. 70. st. 1 ZFPPN-a prekinut je ovršni postupak rješenjem poslovni broj Ovrpl-13071/12 17. siječnja 2012. Dakle prema stavku 3. čl. 70 ZFPPN-a ne bi niti bilo mjesta primjeni naveden odredbe a tako niti prekidu postupka da je ovrhovoditelj (sada tuženik) imao status razlučnog vjerovnika .

21. Prema odredbi čl. 174. OZ-a ovrha na novčanoj tražbini provodi se pljenidbom i prijenosom, a prema odredbi čl. 176. OZ-a st. 2. pljenidba je provedena danom dostave rješenja o ovrsi ovršenikovu dužniku a prema st. 3. ovrhovoditelj pljenidbom stječe založno pravo na ovršenikovu tražbini.

22. Dakle kako je u konkretnom slučaju ovršni postupak pokrenut dana 7. studenog 2012. na temelju ovršnih isprava (zadužnica) na tražbinama ovršenikovih dužnika a postupak predstečajne nagodbe otvoren je 20. prosinca 2012., to od pokretanja ovršnog postupka do otvaranja postupka predstečajne nagodbe nije prošlo 60 dana, te je razvidno da tužitelj nije imao status razlučnog vjerovnika pa posljedično tome niti pravo odvojenog namirenja, stoga je njegova obavijest podnesena u postupku predstečajne nagodbe potpuno irelevantna.

23. Nadalje prema odredbi čl. 50. st. 1. toč. 10 OZ-a, između ostalog, ovršenik može protiv rješenja o ovrsi izjaviti žalbu ako je ispunjenje tražbine, makar i na određeno vrijeme, odgođeno, zabranjeno, izmijenjeno ili na drugi način onemogućeno zbog činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojega potječe odluka, odnosno nakon zaključenja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja, potvrđivanja ili ovjeravanja javnobilježničke isprave.

24. Valja napomenuti kako nisu osnovani navodi tuženika kako tužitelj u žalbi nije naveo razloge na koje se sad poziva u tužbi jer je iz same žalbe od 29. studenog 2012. razvidno kako se tužitelj pozivao na žalbeni razlog iz čl. 50. st. 1. toč. 10. OZ-a upravo pozivom na pokrenuti postupka predstečajne nagodbe i posljedice koje isti za sobom povlači.

25. Slijedom prethodno navedenog razvidno je kako je upravo otvaranjem postupka predstečajne nagodbe u konkretnom slučaju zabranjeno ispunjenje tražbine u smislu navedene odredbe čl. 50. st. 1. toč. 10 OZ-a. Naime predmetne zadužnice kao ovršne isprave koje nisu bile prijavljene u postupku predstečajne nagodbe, a nastale su prije otvaranja postupka, za vrijeme trajanja predstečajne nagodbe gube u odnosu na dužnika pravnu snagu do protoka roka za izvršenje predstečajne nagodbe (čl. 80. st. 4. ZFPPN-a) a na predmetu ovrhe nije postojalo različito pravo u smislu navedenih odredbi čl. 70. i 80. ZFPPN-a.

26. Kako je ispunjen žalbeni razlog iz čl. 50. st. 1. toč. 10 OZ-a to je predmetna ovrha nedopuštena iz navedenih razloga te je valjalo odlučiti kao pod točkom I. izreke.

27. Nadalje u odnosu na ostale žalbene razloge zbog kojih je tužitelj upućen u parnicu valja napomenuti kako je tuženik imao ovršnu ispravu te je bio legitimiran protiv ovršenika, ovdje tužitelja, pokrenuti ovrhu stoga nije osnovan navedeni žalbeni razlog iz čl. 50. st. 1. toč. 7. OZ-a. Nadalje prema ocjeni ovoga suda nije osnovan niti žalbeni razlog iz čl. 50. st. 1. toč. 9. OZ-a iz razloga što navedena tražbina nije prestala u smislu navedene odredbe i iz razloga kako to navodi tužitelj.

28. Nadalje, prema odredbi čl. 56. st. 1. OZ-a ako se ovrha na temelju rješenja o ovrši protiv kojega je podnesena žalba iz članka 52. i 53. stavka 1. ovoga Zakona provede prije nego što se glavna rasprava u prvostupanjskom parničnom postupku zaključi, ovršenik može do zaključenja glavne rasprave, i bez pristanka ovrhovoditelja kao tuženika, preinačiti tužbu tako što će zatražiti od suda da ovrhovoditelju naloži da mu vrati ono što je neosnovano stekao ovrhom te da mu naknadi štetu koju je zbog toga pretrpio, uključujući i troškove ovrhe u kojoj je ovrhovoditelj ostvario svoju tražbinu.

29. U smislu navedene odredbe tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev podneskom od 5. studenog 2020., odnosno uz postojeći je istaknuo zahtjev za povrat stečenog bez osnove i naknadu troškova ovršnog postupka koje je imao kao ovršenik i to kao naknadu štete.

30. Nisu osnovani navodi tuženika kako bi se u konkretnom slučaju radilo o preinaci iz Zakona o parničnom postupku. Naime tužitelj je rješenjem od 6. ožujka 2015., koje je postalo pravomoćno 15. prosinca 2015., upućen u parnicu te stoga nisu niti odlučni navodi tuženika kako je ovrha dovršena prije pokretanja parnice jer obzirom da je tužitelj parnicu pokrenuo u roku (što između stranaka nije niti sporno) ne bi se na njegovu štetu mogla tumačiti primjena odredbe čl. 56. OZ-a o preinaci, a uostalom sama odredba predviđa isključivo rok za preinaku u smislu da je ovrha dovršena do zaključenja glavne rasprave a koji uvjet je u konkretnom slučaju i ispunjen. Međutim valja napomenuti da je rješenje kojim se utvrđuje da je ovrha dovršena doneseno 17. ožujka 2016. dakle nakon podnošenja tužbe u predmetnoj pravnoj stvari (tužba podnesena 11. ožujka 2016.).

31. Slijedom navedenog preinaka tužitelja je dopuštena te je odlučeno kao u izreci rješenja pod točkom I.

32. Prema odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08 i 78/15 - dalje: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

33. Nadalje iz odredbe čl. 56. st. 1 OZ-a proizlazi da na temelju stjecanja bez osnove tužitelj ima pravo na povrat iznosa koji je tuženik neosnovano stekao ovrhom a koji iznos je razvidan iz rješenja o namirenju Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovrpl-13071/12 od 23. ožujka 2015. koje je djelomično potvrđeno a djelomično preinačeno rješenjem Županijski sud u Zagrebu dana 8. prosinca 2015. te je odbijen zahtjev ovrhovoditelja za namirenje troškova postupka u iznosu od 6.250,00 kn. Slijedom navedenog osnovan je zahtjev tužitelja za potvrđeni iznos (s naslova kamata na trošak ovršnog postupka 38.761,17 kn, s naslova troškova ovršnog postupka iznos od 142.500,00 kn, s naslova kamate na glavnice u iznosu od 13.916.814,81 kn te s naslova glavnice u iznosu od 39.894.922,84 kn) što ukupno iznosi 53.992.998,82 kn a koji iznos je tužitelju dosuđen te je odlučeno kao pod točkom II. Izreke. Za iznos od 6.250,00 kn odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja jer je u navedenom dijelu tužitelj kao ovršenik uspio sa žalbom na rješenje o namirenju stoga taj iznos ovrhovoditelj nije niti stekao. Te je u tom dijelu valjalo odlučiti kao pod točkom IV. izreke.

34. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

35. Tužitelju ja zakonska zatezna kamata na dosuđeni iznos od 53.992.998,82 kn priznata od 18. ožujka 2016. (u smislu čl. 2. ZPP-a) kao prvog sljedećeg dana od dana kada je doneseno rješenje o dovršetku ovrhe u kojem je i konstatirano kako je ovrha u tom predmetu provedena u cijelosti obzirom je računovodstvo izvršilo rješenje o namirenju poslovni broj Ovrpl-13071/12-105 od 23. ožujka 2015., kao nepoštenom stjecatelju.

36. Nadalje tužitelj potražuje i trošak ovrhe na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika navodeći kako se isti sastoji od podnošenja prijedloga za obustavu ovrhe 28. veljače 2014. i 23. travnja 2014. (tbr. 11. t.4.) u iznosu od 5.000,00 kn, zatim za podnošenje žalbe 30. travnja 2014. protiv rješenja o nastavku ovršnog postupka (tbr. 13. t. 1.) u iznosu od 50.000,00 kn, za podnošenje žalbe 19. ožujka 2015. protiv rješenja o upućivanju u parnicu (tbr. 13.t. 1.) u iznosu od 50.000,00 kn, za podnošenje žalbe 20. ožujka 2015. protiv rješenja o odbijanju prijedloga za odgodu ovrhe (tbr. 13. t. 1.) u iznosu od 50.000,00 kn, zatim dopune žalbe 3. travnja 2015. žalbe protiv rješenja o ovrsi (tbr. 13. t. 1.) u iznosu od 50.000,00 kn, žalbe 28. svibnja 2015. protiv rješenja o upućivanju u parnicu (tbr. 13.t. 1.) u iznosu od 50.000,00 kn te za podnošenje revizije 4. travnja 2016. revizija (tbr. 10. t. 6.) u iznosu od 150.000,00 kn, odnosno ukupno 405.000,00 kn, uvećano za PDV u iznosu od 101.250,00kn, što sveukupno iznosi 506.250,00 kn.

37. Navedeni troškovi utvrđeni su uvidom u ovršni spis Ovrpl- 13071/12 te se na zatražene troškove tuženik nije niti očitovao niti je prigovarao istima.

38. Prema ocjeni ovoga suda tužitelj ima pravo na navedeni trošak ovrhe kao naknadu štete u smislu odredbe čl. 56. OZ-a a koji je imao kao ovršenik jer kako je ocijenjeno da navedena ovrha nije bila dopuštena to su pretpostavke za odgovornost za naknadu štete ispunjene.

39. Prema odredbi čl. 1086. OO-a obveza naknade štete smatra se dospjelom od trenutka nastanka štete.

40. Tužitelj ima pravo na zakonske zatezne kamate na naveden troškove koje teku od dana kada je tužitelju nastala šteta u smislu odredbe čl.1086. ZOO-a to je od datuma poduzimanja svake pojedine radnje. Kako tužitelj potražuje zakonsku zateznu kamatu od svake pojedine radnje na iznos bez uračunatog PDV-a to mu je u smislu odredbe čl. 2. ZPP-a ista tako i dosuđena dok je na ukupni iznos obračunat i dosuđen PDV koji iznos tužitelju prema ocjeni ovoga suda i pripada.

41. Prema odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena.

42. Kako u predmetnoj pravnoj stvari odnos tužitelja i tuženika ne predstavlja trgovački ugovor već za zahtjev za naknadu štete te povrat stečenog bez osnove to se primjenjuje kamatna stopa za ostale odnose pa je stoga pod točkom IV. izreke odbijen tužbeni zahtjev u dijelu u kojem potražuje zateznu kamatu po prosječnoj kamatnoj stopi uvećanoj za više od tri postotna poena.

43. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, ("Narodne novine", broj 142/12, 103/14 i 118/14 - dalje: Tarifa).

44. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 5.010,00 kn (Tbr. 7/1 Tarife), za zastupanje na ročištu dana 10. rujna 2020. iznos od 5.010,00 kn (Tbr. 9/1 Tarife), za sastav podnesaka od 25. studenog 2020. i 15. ožujka 2021. iznos od po 100.000,00 kn (Tbr. 8/1 Tarife), za zastupanje na ročištu 31. svibnja 2021. iznos od 100.000,00 kn (Tbr. 9/1 Tarife), što uvećano za troškove PDV-a (Tbr. 42 Tarife), ukupno iznosi 387.525,00 kn.

45. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od po 5.000,00 kn sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj: 118/18) te je tužitelju dosuđen ukupni trošak u iznosu od 397.525,00 kn (točka II. rješenja).

46. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak pristupa na ročište za objavu obzirom isti nije niti pristupio navedenom ročištu te je odlučeno kao pod točkom III. rješenja.

Zagreb, 12. srpnja 2021.

Dokument je elektronički potpisan:

JELENA ANTONI
EGO

Vrijeme potpisivanja:

12-07-2021
15:52:54

DN:
C=HR
O=TRGOVA KI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D4852337333838313838373732
L=ZAGREB
S=ANTONI EGO
G=JELENA ANTONI
Sudac:
Jelena Antonić Šego

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku 8 dana od dana ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, odnosno u roku 8 dana po primitku presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Broj zapisa: **eb2fd-bbd86**

Kontrolni broj: **090ac-98898-d9c28**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JELENA ANTONIĆ ŠEGO, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.